

Bohatá zvěst žalmů texty: Ž 8   Ž 14   Gn 1,27-28.30b-31

Všechny dnešní biblické texty (kromě textu před kázáním) jsou ze starozákonní knihy Žalmů. Žalmy, ačkoli jsou staré tisíce let, přece jsou stále nové svým obsahem. Bohatství starozákonních žalmů je bezedné. Najdeme v nich aktuální slovo do každé situace svých životů. Autoři žalmů prožívali obdobné vnitřní zápasy o věrnost Božím slovu, jaké prožíváme my, dolehnu-li na nás životní zkoušky a rány. Žalmy jsou úpěnlivými modlitbami v dobách zlých, ale tryská z nich i radost a vděčnost Hospodinu za vysvobození z útrap, za krásy přírody i života. Žalmy jsou také oslavnými písněmi k chvále Hospodina. A na tuto oblast se dnes chceme soustředit: Už na prvních stránkách Bible čteme zvěst o tom, že Bůh stvořil vesmír, Zemi i člověka. A vše bylo dobré! Ať už to, vědecky vzato, bylo se vznikem kosmu a Země jakkoli, Bible zvěstuje, že za stvořením stojí sám Hospodin. On je tvůrcem a tím, kdo život na Zemi udržuje až do dnešních dnů. Bůh řekl a stalo se! A vše bylo dobré! A tak i my, když jsme v krásné přírodě, vystoupíme na vrcholky hor či pohlédneme k jasnému nebi plnému hvězd, prožíváme stejnou úctu až posvátnou bázeň před Hospodinem stvořitelem. Uvědomujeme si velikost Boží a naproti tomu nicotnost a pomíjivost života člověka: „Hospodine, co je člověk, že si ho tak vážíš ... Vždyť člověk je jak pomíjivý stín ... Jako polní kvítí: dnes kvete, zítra usychá“ říká žalmista. Uvědomujeme si však, že jen málo lidí dnes cítí tuto vděčnost a úctu před Hospodinem. Většina lidí si nejen neváží Stvořitele, ale ani jeho stvoření. Lidstvo ničí a drancuje Zemi, vody, ovzduší a pomalu i vesmír. I tím se už trápili žalmisté: „Bloud si v srdci říká: Bůh tu není. Všichni kazí, zohavují, na co sáhnou, nikdo nic dobrého neudělá.“ (Ž 14,1) V žalmech čteme i o složitých vnitřních zápasech věrného a spravedlivého, když vidí, jak lidé kolem něj pošlapávají Boží zákony, jméno Hospodinovo nectí, jeho vůlí se neřídí, a přitom se jim daří dobře a jsou, dnešním jazykem řečeno, zcela v pohodě: „Moje kroky téměř sešly z cesty Hospodinovy, neboť jsem záviděl potřeštěncům, když jsem viděl svévolné, jak pokojně si žijí.“ (Ž 73,2-3) „Přemýšlel jsem, jak se v tom všem vyznat, nesnadné se mi to zdálo. Teprv, když jsem vstoupil do svatyně Boží, pochopil jsem, jaký vezmou konec“ – pokračuje žalmista. I my se dnes podobně ptáme, kde je naše místo, jak a kam směřovat svůj život. V žalmu 37. nám žalmista radí: „Nevzrušuj se kvůli svévolníkům, nezávid' těm, kdo jednají podle ... Doufej v Hospodina, konej dobro, v zemi přebývej a zachovávej věrnost ... Svou cestu svěř Hospodinu, doufej v něho, on sám bude jednat. Odlož hněv a zanech rozhořčení ... neboť svévolníci budou vymýceni. Ale kdo naději skládá v Hospodina, obdrží zemi. Pokorní obdrží zemi a bude je blažit dokonalý pokoj.“

A tak – kéž je i naším vyznáním slovo žalmistovo (Ž 37,23nn). Ve dnech krásných a plných pohody, ale i ve dnech trápení a pochybností: „Já však chci být ustavičně s tebou, Hospodine, uchopils mě za pravici, povedeš mě podle svého rozhodnutí a pak do slávy mě přijmeš. Ač mé tělo i mé srdce chřadne, Bůh bude navěky skála mého srdce a můj podíl ... Mně však v Boží blízkosti je dobře, v Panovníku Hospodinu mám své útočiště, proto vyprávím o všech tvých činech.“

/Jindřiška Buttová, Praha 4 Krč 13. 08. 2023/